

γκρινιάρη κι ἀπὸ τὸ βοριά τὸ συμβροχιάρη Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. γκρίνας, γκρινιάρικος, γκρινιάρ-
ρόγαττα, γκρινιάρλος, μουρμούρης. β) 'Ο
συνεχῶς κλαίων, ἰδίᾳ ἐπὶ νηπίων σύννηθ.: Γκρινιάρικο μωρὸ-
παιδὶ 'Αθῆν. 'Εχει κάτι παιδιὰ γκρινιάρικα καὶ ἀναποδιάρι-
κα, ποὺ περνάει μὲ δαῦτα τοῦ λιναριοῦ τὰ πάθη Πελοπν.
(Βερεστ.) Γκρινιάρια Παναγιά, βοήθα με (ὡς θρηνοῦσα παρὰ
τοῦ 'Εσταυρωμένου) Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ.) γ) 'Επὶ
κυνῶν, χοίρων κ.τ.τ., ὁ συνεχῶς γρυλλίζων Θάσ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ.ά.: Σὲ λὺ γκρινιάρ'κον Αἰτωλ. Πουλὲ γκρινι-
άρ'κον εἶν' τοῦ γ'ροῦν' Θάσ. 2) Φίλερις, ἐριστικὸς πολλὰχ.
'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γκρινιάρης 'Αθῆν. Εὐβ.
(Χαλκ. Ψαχν.) καὶ Γκρινιάρης Κάρπ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν
τύπ. "Αι-Λιάς ὁ Γκρινιάρης Κέρκ.

γκρινιάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γκρινιάρ'κους "Ηπ. (Ζαγόρ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. Φθιώτ. Φωκ.) γκρινιάρικος Λεξ.
Βάιγ. Περίδ. Βυζ. γκρινιάρ'κους Θράκ. ('Αδριανούπ.)

'Εκ τοῦ οὐδ. γκρινιάρικος τοῦ ἐπιθ. γκρινιάρ-
ρης. 'Ο τύπ. γκρινιάρικος καὶ εἰς Σομ.
Γκρινιάρης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γκρινιάρόγαττα ἡ, Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Περίστ.)
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γκρινιάρης καὶ τοῦ οὐς. γάττα
ἐκ τῆς συνήθους ρ. γκρινιάρα γάττα.

1) 'Η συνεχῶς νιαουρίζουσα γάττα ἐνθ' ἄν.: 'Η γκρινια-
ρόγαττα δὲ μᾶς ἀφίβ' νὰ ζ'μηθοῦμι Στερελλ. (Περίστ.)
2) Μεταφ., μεμψιμοῖρος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Ποιὰ φταίει;
Εἶναι ζ' οἱ δὲ γκρινιάρόγαττι; Εὐβ. (Στρόπον.)

γκρινιάρόγαττος ὁ, πολλὰχ. γκρινιάρόγαττους Στε-
ρελλ. (Περίστ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γκρινιάρης καὶ τοῦ οὐς. γάττος.
Γκρινιάρόγαττα 2, τὸ ὅπ. βλ., πολλὰχ.: Εἶναι
γκρινιάρόγαττους καὶ τοὺν βαρειοῦμι Περίστ.

γκρίνιασμα τό, ἐνιαχ. γρίνιασμα Πελοπν. (Ξεχώρ.) γρί-
νιασμα "Ηπ. Κάρπ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ.

'Εκ τοῦ ρ. γκρινιάρω. 'Ο τύπ. γρίνιασμα
καὶ εἰς Σομ.

1) Γκρίνια 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνιαχ.: Πάει καὶ τοὺς ἀρ-
χινάει τὸ γκρίνιασμα καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ 'συχάσουνε
λέγο Πελοπν. (Βερεστ.) 'Εχον γκρινιάσματα κάθι μέρα 'ς
τοῦ σπίτι μ', γιατί νὰ πάρον τ' γίδα Στερελλ. (Αἰτωλ.)
β) 'Επίπληξις Λεξ. Βάιγ. 2) 'Ο συνεχῆς καὶ ὀχληρὸς
κλυθμυρισμός, ἰδίᾳ ἐπὶ νηπίων Κάρπ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)
κ.ά. 3) 'Επὶ ζόφου, ἀπειλητικὴ ἐπίδειξις, βρυγμὸς ὀδόντων
"Ηπ. (Κόνιτς.) — Λεξ. Βάιγ. κ.ά. 4) Μορφασμός εἰς ἐκδή-
λωσιν δυσαρρεσκείας Πελοπν. (Ξεχώρ.): Μόλις τῆς τὸ 'πα,
μοῦ 'κανε ἓνα γρίνιασμα τσ' ἔδωσε ἓνα κούτσισμα τσ' ἔφυγε!
(κούτσισμα = ἀπότομος μεταβολὴ πρὸς ἀναχώρησιν).

γκρινιασμός ὁ, ἐνιαχ. γρινιασμός Κρήτ. γρινιασμός
Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσην.)

'Εκ τοῦ ρ. γκρινιάρω. 'Ο τύπ. γρινιασμός
καὶ εἰς Σομ.

Γκρίνιασμα 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἶδα γρινιασμό
εἶναι ποὺ τὸν ἔχεις πάλι σήμερα, εἶδα φρένα 'ναι 'φτή! (φρέ-
να = τρέλλα) Νάξ. ('Απύρανθ.) || 'Ασμ.

"Ωφον, 'Αργυρώ μου, κ' εἶδα 'ναι καὶ 'φτός ὁ γρινιασμός
σου,

κι ἂν ἔχης καὶ παρόπορο, νὰ μοῦ τὸ πῆς ὀρθὸς μου
(μοιρολ.) Κρήτ.

γκρινιαστά ἐπίρρ. ἐνιαχ. γρινιαστά Λεξ. Βάιγ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γκρινιάρω. 'Ο τύπ. γρινιάρ-
στά καὶ εἰς Σομ.

Κατὰ τρόπον μεμψιμοῖρον καὶ ἐπιπληκτικόν.

γκρινιαστός ἐπίθ. ἐνιαχ. γρινιαστός Κρήτ. (Χαν.)
γρινιαστός Κρήτ.

'Εκ τοῦ ρ. γκρινιάρω. παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρινιάρ-
ω.

Κατηφής, σκυθρωπὸς ἐξ ὀργῆς: 'Επῆα καὶ τὸν ἡῶρα γρι-
νιαστό καὶ δὲ δοῦ μίλησα.

γκρινιός ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ.)

'Εκ τοῦ ἀμκρτ. οὐς. γκρινιός, κατὰ τὰ ψωρίδια -
ψωρίος.

Γκρινιός 1, τὸ ὅπ. βλ.: 'Απὸ τὸ χάμου-χάμου
τῆς ἀρρώστιας τοῦ ἔχει γίνεῖ ἓνας γκρινιός ποὺ δὲν ἔχει τὸ
ταίρι τοῦ Πελοπν. (Κυνουρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γκρινιάρ-
ρης.

γκρινιοβόλι τό, ἐνιαχ. γρινιοβόλι Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα,
καὶ τῆς παρχγωγ. κατὰ λ. -βόλι.

Μεγάλῃ φιλονικίᾳ: Εἶγα γρινιοβόλι ποὺ 'ίνεται 'τοῦ μέσ'
'ς τὸ σπίτι. Συνών. γκρινιοθέμι.

γκρινιόγαττο τό, ἐνιαχ. γρινιόγαττο Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα, καὶ
γαττί, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ καττί-κατσί.

Μεταφ., ἐπὶ παιδίου μεμψιμοῖρου: Εἶδα γρινιόγαττα γαι
τοῦτα σὰ δὰ δικά μου παιδιὰ! Συνών. γκρινιογάτ-
το υλο.

γκρινιογάτιουλο τό, ἐνιαχ. γρινιογάτιουλο Νάξ. ('Α-
πύρανθ.)

'Εκ τῶν οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα,
καὶ γαττούλι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κατσοῦλι.

Γκρινιόγαττο, τὸ ὅπ. βλ.

γκρινιοθέμι τό, ἐνιαχ. γρινιοθέμι Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα, καὶ
τῆς παρχγωγ. κατὰ λ. -θέμι.

Γκρινιοβόλι, τὸ ὅπ. βλ.

γκρινιόκακο τό, ἐνιαχ. γρινιόκακο Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τῶν οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα,
καὶ κακό.

Συνεχῆς μεμψιμοῖρία, ἐπὶ παιδίων: Εἶδα γρινιόκακο 'ν'
πού 'πεσεν ἀπάνω σου σήμερα, ποὺ νὰ κάνης πάδα 'τσά
(= ἔτσι, ἔτσι δά).

γκρινιόκουκκο τό, ἐνιαχ. γρινιόκουκκο Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.)

'Εκ τῶν οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα, καὶ
κουκί.

1) Κῦαμοι δυσκόλως βραζόμενοι: Τὰ κουκιά, ποὺ τὰ μαε-
ρεύεις καὶ δὲ μαερεύονται, δὰ λένε γρινιόκουκκα. 2) Με-
ταφ., ἐπὶ μεμψιμοῖρου ἀνθρώπου: Σὰ γρινιόκουκκά 'σαι,
καμένε! 'Εκεῖνα, ὅσο δὰ μαερεύει κάνεις, ἀδολίζοντε καὶ

